

Mit jelent a Szűzanya az engesztelő lélek számára?

Fatimában tudunkra adta a Szűzanya, hogy a modern idők engesztelését Ő vezeti, mint diadalmos hadvezér az Isten akaratából.

Ha az engesztelő lelkek táborát úgy képzeljük el, mint Isten elit hadseregét, akkor itt az ég és föld Királynője a hadvezér s Ő egyenkint képezi ki erre a harcra minden egyes katonáját. Ehhez azonban legelső sorban szükséges, hogy megtanuljunk Általa, Vele, Érte és Benne élni s így eltéphetetlenül mindörökké az Ő Szeplőtelen Szívének gyermekei legyünk, akivel rendelkezhet szent tetszése szerint.

A Szűzanya által élni!

Gyakorlatilag ezzel a lépéssel tudatosítjuk magunkban a Szűzanyától való függésünket. Miután értelmünk belátta és felfogta, hogy a Szűzanya a legtökéletesebb út, mely az Istenhez vezet, ha Isten Őt választotta ki arra, hogy Önmagát nekünk adja... Ez a felismerés akaratunkat is égi Anyánkhoz hajlítja, s elhatároztuk, hogy ezen az édes és könnyű úton közelítjük meg mi is Istent. Gyakorlatilag a lélekben megszületik — sokszor csak néhány egyszerű, szívből fakadó szóval — a felajánlás, az önátadás ténye. Választhatunk erre egy ünnepnapot, de Anyánk előtt éppen olyan kedves lesz, ha szürke hétköznapon, egy szentséglátogatás meghitt perceit használjuk fel önátadásunk megtételére.

Ezzel meg is tettük az első és döntő lépést. Anyámé vagyok, s Ő az enyém egészen és teljesen! Naponta megújítjuk e felajánlásunkat, önátadásunkat és így lassan-lassan kialakul a gondolatközösség

Máriával!

Mindennapi életünkben valakivel együtt élni sokféle képen képzelhető el. Mi most nem gondolunk a kényszeregyüttélésre, ahol fogcsikorgatva és átkozódva egy földél alatt kell élni. Általában semmitféle fizikai közösség nem lehet példája annak a drága valóságnak, ahogyan mi Máriával együtt élünk.

A baj ott van, hogy nem tudatosítjuk eléggé ezt az együttélést önmagunkban, öntudatunkban. Úgy élünk együtt az Istennel és a Szűzanyával, hogy alig ismerjük Őket, s így megszeretni és követni sem vagyunk képesek az ő példájukat.

Legelső feladatunk tehát: megismerkedni a Szűzanyával. Átélmedkedni, átgondolni az Ő földi életét, s e szerint alakítani a magamét. Megpróbálom átgondolni, hogyan imádkozna, dolgozna, viselkedne, beszélné Mária az én helyemben. A leggyakrabban megismétlődő napi programjaimat, majd később a ritkábban adódó, váratlan eseményeket is együtt élem át a Szűzanyával.

Máriával — Jézusért!

Hogy ez valóban sikerüljön, meg kell ismernem részleteiben is a Szűzanya lelkének beállítottságát.

Mária öntudatos életének első percétől kezdve tudta, hogy életének egyetlen célja van: az Isten. Istennek szenteli tehát magát, az Ő kizárólagos használatára, mint egy szent edényt, s lelkének kapui bezárnak a föld és a világ bűnös útjai felé. Amikor a Szentlélek leszáll reá s megkapja közvetlenül is hívását, azaz az Isten Bárányának, Jézusnak felnevelését, az áldozat pillanatának bekövetkeztéig, a Szűzanya teljesen ennek az isteni misszióknak szenteli egész életét.

Minden tettének, minden gondolatának Jézus volt a mozgatója. Tökéletesen elfelejtette önmagát, hogy Jézus szabadon lehessen az Ő Szeplőtelen Szívének uralkodója, vigasztalást találjon nála az emberi szívek értetlensége, közönyössége és gonoszága után.

A mi hivatásunk az engesztelés.

Egész életünket, a legapróbb mindennapi cselekedeteinket át kell, hogy járja ez a szent hivatástudat. Nem gondolhatunk erre folyton, de a szentmisében, amikor naponta szívünkbe jön az Őr, megújítjuk életünk odaadását.

A Szűzanya imája a gyermek imája volt. Egyszerű és őszinte szavak, nagylelkűség és hála töltötte be egész valóját. — Ha Szűzanyával imádkozunk, lassan nekünk is hozzá kell szoknunk, hogy imáinkat ne a földi gondok és bajok és ne saját lelki életünk problémái töltsék ki. Ezekről gondoskodik a jó Isten! Ha mi elfelejtkezünk önmagunkról Isten ügyéért, a végtelenül szerető Isten nem fog elfelejtkezni a mi érdekeinkről.

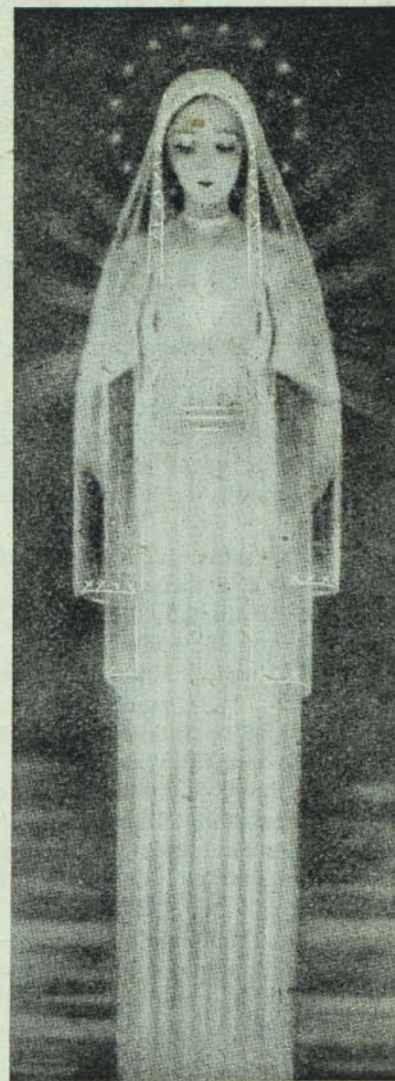
A Szűzanya munkájában és szavaiban soha semmi sem volt, amire nem mondhatta volna el, hogy „Jézusért”.

Ha mi is együtt akarunk dolgozni égi Anyánkkal, akkor szándékunkat, „lelkünk tekintetét” mindig egyenesen Jézusra kell irányítanunk. Soha semmit se tegyünk emberi tekintetből. Sem félelemből, sem hiúságból.

Különösen kimeríthetetlen kincsbánya lelkünk számára a Szűzanya életének az a szakasza, amikor már Jézus eltávozott a földről. Testi szemeivel nem látta többé gyermekét. Ő is csak hitből élt ezután, akárcsak mi, s életét kitöltötte a szeretettől átjárt munka, melyet újonnan született gyermekéért, az Anyaszentegyházért, az apostolokért és a „szentekért”, a hívekért végzett. Nagylelkű, végtelenül tág szíve befogadta az egész világot. Eszébe sem jutott, hogy bezárja szívét a bűnösök, Fiának gyilkosai elől, hiszen tudta, hogy nem lett volna hatalmuk Jézus fölött, ha a mennyei Atya nem engedte volna meg.

Ebben rejlik a Szűzanya Szívének a titka a szenvedésekkel szemben. Sem testi, sem lelki szenvedés nem érte váratlanul, mert tudta, hogy a szenvedés az a mennyei pénz, melyen az örökkévalóság számára a halhatatlan lelkeket meg lehet vásárolni.

Ó, ha mi is meg tudnánk végre egyszer tanulni ezt a titkot és megértenénk, hogy ne essünk vég-

képen kétségbe, ha a szenvedések száziéle változata a lelkünkre és testünkre nehezül. Ha megtanulnánk az Isten országának számtani művelését, ahol csak egyetlen „arányossági törvény” van; minél többet vállal a szenvedésből egy hűséges lélek a földön, annál több hűtlen és bűnös lélek menekül meg az örök haláltól, a sátán országából.

Tehát: Máriával imáinkban, munkánkban, minden szavunkban, minden cselekedetünkben, de legfőképpen minden testi-lelki szenvedéseinkben.

Előhang

(Boldog Özséb életéhez.)

Homályba süppedt, régi korba
Vezetlek, add ide kezéd,
Az út sötét, de mécs világol:
A szent, erős emlékezet.

Harmadik Ince hordta akkor
Fején a hármastiarát,
S az Egyház kösziklája állta
A gonosz idők viharát.
A Szentatjának hódolattal
Adózott a gazdag és szegény,
Szelíd hatalma napsugár volt
Európa felleges egén.
S mivel remélte, hogy a Szentföld
Keresztény kezébe jut talán,
A szent célért kincsét eladta,
S fatányér állt az asztalán . . .

Szentek és hősök kora volt az:
A hit, mint egy csodás virág,
Amerre csak hullatta szírmát,
Ott jobb lett, szebb lett a világ.

Provánsz lankáin Szent Dömonkos
Szájával szölt Krisztus Király,
A lelke úgy szárnyalt az égnek,
Akár egy hófehér sirály.

És Francesco di Bernadone,
A vidám, dúsgazdag legény,
Nem is álmodta még, hogy egyszer
Ő lesz a legszentebb szegény.
Lantját pengette Umbriában,
A kéklő, bársony ég alatt,
S kívánatos volt még szívének
A csók, a bor, a jó falat . . .

Hét bölcsőt ringatott szelíden
Firenze büszke városa,
És mind a hét gyermekből szent lett,
Az égnek várományosa.

Szentek és hősök kora volt az,
Csupa sugárzó glória —
S volt köztük több, kit vigaszunkra
Magyarnak szült Pannónia.

Terényi István

Bodroghy Szabolcs:

Egy elfeledett nagy csodatévő . . .

Olvastam egy víg elbeszélésben egy magyar faluról, ahol majdnem minden férfit Mihálynak neveztek... Volt sok olyan család, hogy minden férfi tagja Mihály névre hallgatott... S hogy az író — úgymond — lakodalomban volt egy ottani családnál, s akkor erről is kisült, hogy szintén minden férfitagja Mihály. Az író erre kezdte rábeszélni az új férjet, hogy ha majd egyszer gólya találna a kéményükön kelepelni és babát tenne le a küszöbre, hát hogy azt mindennek, csak ne Mihálynak kereszteltesse. Persze, nagy felzúdulás keletkezett e szavakra a rokonság körében, de az új házaspár mégis nagysokára engedett a rábeszélésnek. És mégis, egy év múltán kap az író meghívót a keresztelőre: — a legifjabb Mihály keresztelőjére...

Valóban, Magyarországon a Mihály a legelterjedtebb nevek egyike. A legősibb alapítású plébániák között is találunk többet a szent főangyal tiszteletére szentelve. Azonkívül népünk szinte naponként emlegeti Szent Mihály főangyalt, amikor a halottat vivő „Szent Mihály lová”-ról beszél. Magának a lónak említése semmi keresztény hagyományon vagy legendán nem alapszik; ez nem más, mint ama egyik pogányhiedelem maradványa, amely szerint — persze szintén képes értelemben — „minden emberért egyszer eljő a fehér lovas, fehér lovon, fehér kutyával, ki maga a halál”. De amennyiben a keresztény hagyomány szerint Szent Mihály a halottak lelkeit befogadó angyal, népünknel ő lépett a pogány lovas halál helyébe...

Mindez azt bizonyítja, hogy a magyarnál még az elmúlt századokban is mindig élénken élt Szent Mihály főangyal tisztelete. Most tehát az az ok szorul alapos kikutatásra, vajjon miért hanyult el nálunk ez a tisztelet?

Pedig Szent Mihály főangyal — eltekintve magas égi méltóságától — maga is számtalan esetben kimutatta, hogy csodás vagy csodára emlékeztető módon is kész segíteni az embereken.

Két ünnepe is van neki: május 8-án „Szent Mihály főangyal megjelenésének” és szeptember 29-én „Szent Mihály bazilikája felszentelésének” ünnepe. Az őszi ünnepet számontartja a nép, különösen faluhelyen; hiszen ez az ősi szokásos szerződéses lejárat napja és ekkor kezdenek harangozni este 7 órát... De tavaszi ünnepéről nem vesz tudomást talán senki sem.

Pedig ez a csodatevő nap; hogy mennyire az, saját csekély magam is saját szememmel boldogan megláthattam egyszer...

Lássuk először e nap történetét.

I. Geláz pápa idejében, 493-ban, Olaszországnak Apulia nevű tartományában, Gargano-hegyen, egy barlang közelében, csodálatos esemény történt. Ugyanis egyszer csak a hegyoldalon legelésző marhacsordából egy bika hirtelen sebes futásnak eredt. Rögtön utána eredtek, de sehol nyomára nem akadtak. Egyszer csak ott látják felakadva függeni egy barlang szájára felett egy kiálló sziklán. A pásztorok egyike erre nyilat lőtt ki, hogy a bikát odaszegesse, és íme, mi történik? A nyíl visszapattan és visszautrik a pásztor tegzébe, ahonnan azt kivette volt.